

TREI DECENII ÎN SLUJBA LUI DUMNEZEU ȘI A OAMENILOR

PC preot Ion Marian, inspector școlar pentru religie în cadrul ISJ Ialomița

Deși este una dintre cele mai tinere eparhii, prima înființată de după Revoluția din 22 decembrie, aceasta nu înseamnă că partea Bărăganului ce include azi județele Ialomița și Călărași, nu a avut viață bisericească, dimpotrivă.

Sediul Protopopiatului Ialomița a fost mai multe secole în reședința de județ, respectiv la Orașul de Lână, de la constituirea sa și până în 1716, apoi la Urziceni până în 1833, după care la Călărași. Protopopul din Ialomița era subordonat direct chiriarhului Eparhiei Mitropoliei Ungro-Vlahiei, sub jurisdicția căreia se afla județul. Cel dintâi protopop cunoscut în județul Ialomița a fost Neagoslav din Orașul de Lână, pe care, după intrarea sa în Transilvania, în 1599, Mihai Viteazul îl trimitea la Biserica Sfântul Nicolae din Șcheii Brașovului. Ca o paranteză, de această localitate, situată în apropierea localității Giurgeni de astăzi, este legat numele lui Mihai Viteazu, născut aici în anul 1558, ca fiu natural al lui Pătrașcu Voievod și al Teodorei, maica Teofana de mai târziu. După anul 1601, pe „popa Neagoslav protopopul” îl menționează diferite hotărnicii și mărturii scrise la Orașul de Lână sau în împrejurimi².

De la înființarea sa, Protopopiatul Ialomița, cuprinzând toate parohiile din cuprinsul județului omonim, a fost parte a Eparhiei Mitropoliei Ungro-Vlahiei. Numele protopopilor care au administrat în numele eparhiei în cursul secolului al XIX-lea sunt cunoscute din diferite surse de epocă.

În contextul marilor schimbări care au urmat anului 1918, implicând și Biserica Ortodoxă Română, au fost constituite noi protoierii. În județul Ialomița, prin ordinele nr. 1859 și 1860 din 10 mai 1922, au fost constituite două protoierii. Jumătatea sudică a județului, cuprinzând parohiile de la sud de șoseaua București-Ștefănești, a fost organizată în Protoieria Călărași, iar jumătatea nordică a județului, cuprinzând parohiile așezate de o parte și de alta a râului Ialomița, precum și cele dinspre marginea nordică a județului, a fost constituită în Protoieria Urziceni. Ambele protoierii erau subordonate Mitropoliei Ungro-Vlahiei, iar de la 3 iunie 1923, odată cu înființarea Episcopiei Tomisului (Constanței), au trecut sub jurisdicția acesteia, împreună cu alte trei protoierii: Constanța, Caliacra și Durustor.

În anul 1932, pentru o mai bună administrare teritorial-bisericească, Adunarea Eparhială a Constanței a decis împărțirea județului Ialomița în șase protopopiate. În anul 1935, județul Ialomița cunoștea o împărțire pe cinci protopopiate, din care făceau parte 160 de parohii, respectiv 5 parohii urbane, 125 parohii rurale de stat și 30 parohii rurale extrabugetare. Protopopiatele erau: Protopopiatul I Călărași, Protopopiatul II Ștefănești, Protopopiatul III Urziceni, Protopopiatul IV Cosâmbesti și Protopopiatul V Fetești.

În prezent, Episcopia Sloboziei și Călărașilor are în jurisdicție două județe, Ialomița și Călărași, și cuprinde un număr de 6 protopopiate, numărul total de parohii fiind de 337. În cuprinsul Eparhiei funcționează 14 mănăstiri: 9 de călugări și 5 de maici, precum și 2 schituri de călugări.

Noua situație apărută după căderea comunismului, când necesitatea revigorării vieții bisericești a devenit un imperativ, a făcut ca prima eparhie nou înființată în cadrul Bisericii Ortodoxe Române, după aproape jumătate de secol, să fie Episcopia Sloboziei și Călărașilor. Astfel, Consiliul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor a luat în discuție, în ședința din 22 iunie 1993, cererea preoților și credincioșilor din cadrul Protoierilor județelor Ialomița și Călărași, privind înființarea unei episcopii și numirea aici a unui ierarh. Analizând aceste argumente și luând în considerare faptul că ele erau fundamentate și pe sprijinul autorităților locale de stat, care s-au oferit să asigure posibilități corespunzătoare pentru buna funcționare a viitoarei episcopii, Consiliul Eparhial s-a declarat de acord cu înființarea unei episcopii locale pentru județele Ialomița și Călărași, de care să aparțină Protoierile Slobozia, Urziceni, Călărași și Oltenița. Mai târziu au fost (re)înființate încă două Protoierii, Fetești (10 martie 1994) și Lehliu (1 septembrie 1994).

Sfântul Sinod, în ședința sa de lucru din 6-8 iulie 1993, luând în examinare adresa Arhiepiscopiei Bucureștilor nr. 2743/1993, privind propunerea Consiliului Eparhial al acesteia, de înființare a unei eparhii în Câmpia Bărăganului, a hotărât, în urma analizei făcute de Comisia canonică, juridică și pentru disciplină, înființarea unei noi episcopii pentru județele Ialomița și Călărași, cu denumirea Episcopia Sloboziei și Călărașilor, încadrată în jurisdicția canonică a Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, urmând ca reședința să fie stabilită după cunoașterea exactă a situației pe plan local.

Hotărârea Sfântului Sinod privind înființarea unei episcopii cuprinzând județele Ialomița și Călărași, provenite de la Arhiepiscopia Bucureștilor, ca sufragana a Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, a fost comunicată Arhiepiscopiei Bucureștilor cu adresa Cancelariei Sfântului Sinod nr. 4176/1993. Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor s-a întrunit în ședință extraordinară în ziua de 2

septembrie 1993 și a luat în discuție adresa Cancelariei Sfântului Sinod nr. 4176/1993, privind înființarea Episcopiei Sloboziei și Călărașilor, aprobată de Sfântul Sinod la propunerea Consiliului Eparhial. În urma dezbaterilor și pe temeiul articolului 94 (litera m), din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor, procedând în spiritul hotărârii sinodale, a confirmat înființarea Episcopiei Sloboziei și Călărașilor și i-a stabilit reședința în municipiul Slobozia, unde fuseseră asigurate între timp condiții corespunzătoare pentru reședința episcopală. În continuare, potrivit procedurilor statutare, hotărârea Sfântului Sinod de înființare a Episcopiei Sloboziei și Călărașilor, a fost confirmată de Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor și adusă la cunoștința Cancelariei Sfântului Sinod, cu adresa acestei eparhii nr. 5996 din 22 septembrie 1993. În urma Deciziei Patriarhale nr. 8/1993, comunicată Arhiepiscopiei Bucureștilor cu adresa Cancelariei Sfântului Sinod nr. 6227/1993, s-a stabilit data de 9 decembrie 1993 pentru alegerea membrilor clerici și mireni în Adunarea Eparhială a Episcopiei Sloboziei și Călărașilor. În urma alegerilor, desfășurate în bună rânduială în ziua de 9 decembrie 1993, au fost desemnați cei 30 de membrii (10 clerici și 20 de mireni) în Adunarea Eparhială a Sloboziei și Călărașilor și s-au completat totodată și locurile de membri rămase vacante în organele eparhiale ale Arhiepiscopiei Bucureștilor, creându-se toate premisele necesare alegerii unui ierarh pentru credincioșii din Bărăgan.